

at ville sætte dem ud af deres Guse, hverken det ene eller det andet af disse Dele kan betragtes som nogen Trusel om Vold, der kunde falde ind under § 113. Men nu hørte jeg videre det samme ærede Medlem sige, at, om det ogsaa var saaledes, at det ikke var ulovligt, at det ikke var stridende mod Retten, saa havde dog Folkethinget Ret til at kunne kuldkaste et Valg, hvor Saadant var sket. Jeg siger, at en saadan Ret har Folkethinget aldeles ikke. Ærede Medlemmer forvegle i saa Henseende Magt og Ret. De have nok Magten, men Retten dertil have de ikke. Ret til at kuldkaste et Valg har Folkethinget kun, naar der for det Første ved Valget er foregaaet Ulovligheder, og naar for det Andet disse Ulovligheder ere af den Besskaffenhed, at de kunne have haant Indflydelse paa Valgets Gyldighed. Dette Sidste har jo en mangedaartig og konstant Praxis her i Thinget stillet som den anden Betingelse. Man har i tidligere Dage været tilbøielige til at opstille meget mere vidtgaaende Betingelser; det har i tidligere Dage været Thingets Praxis, og det har ogsaa været fastholdt, indtil man nu paa en meget voldsom Maade vil gaa bort derfra (Berg: Voldsom?). Nu vel, paa en meget bestemt, meget pludselig Maade; det er vistnok det korrekte Udtryk. Man har endog saa lige overfor Ting, der maatte betragtes som aabenbare Ulovligheder, i det Mindste fra den Side, som nu er flertal her i Salen, eller som ere mine politiske Modstandere tidligere stillet sig saaledes, at man har fordret meget mere vidtgaaende Betingelser. Jeg skal i saa Henseende fremhæve et Par Udtalelser fra tidligere Dage, allerede fra Sessjonen 1850 af to daværende Medlemmer af dette Thing. Den ene var Oberst Eschering, den anden en Folkethingmand, der ogsaa nu er Medlem af Thinget og er Statsrevisor, nemlig vor høitagtede Aldersformand (B. Christensen). Der var den Gang Tale om Valgbestikkelser, altsaa om Noget, der ganske vitterlig og ubestridelig er ulovligt, og da bemærkede dette ærede Medlem, vor Aldersformand — det findes i Folkethingstidenden 1850, Sp. 13 — Følgende: „Der er fremsført en Sigtelse om, at der skal have fundet Valgbestikkelse Sted, og der er fremsført i Akterne, at man har søgt ad Rettens Vej at begrunde denne Sigtelse; men jeg maa bemærke, at der er foregaaet meget saa Valg, eller i det Mindste er det Tilfældet ved ret mange af de Valg, som ere foregaaede, at der har været tale om Bestikkelser, og jeg maa tilføje, at i de allerfleste Tilfælde har denne Tale været aldeles uden Grund; men det være, som det vil, saa meget er vist, at man ikke bør lade det bero paa Enkeltmand, som maatte ville fremkomme med en saadan Sigtelse, om en Rigsdagsmand skal, om end blot for en Tid, fjernes fra sin Plads. Dersom en Valgbestikkelse havde fundet Sted, og dersom den var bevist, saa maatte der, saa at sige, strax kunde

være givet Indicier derfor; der maatte kunne have været givet Noget, hvorpaa Formodningen derom var grumbet. Nu er der blot gjort en simpel Paastand, jeg tror, at vi vilde gjøre et Skridt, som vilde have meget betænkelige Følger for Fremtiden, dersom vi toge i Betænkning, eller dersom vi beslutte os til paa Grund af en saadan indtil dette Dieblik aldeles ubevist Sigtelse at negte Gyldigheden af et lovligt Valg osv.“ (Berg: At negte Gyldigheden er der ikke Tale om her!) Hvis det ærede Medlem havde hørt efter, hvad jeg læste op, vilde han have hørt, at det ærede Medlem (B. Christensen) sagde, at det ikke blot var urigtigt, om man paa Grund af slige Sigtelser forlæstede et Valg, men selv om man blot for en Tid fjernede en Rigsdagsmand fra hans Plads. Han taler altsaa netop om Udsættelser. Senere hen Sp. 26 i samme Aargang findes en Udtalelse af Eschering, som gaar meget videre. Han siger: „Talen om Bestikkelse har ikke nogen Betydning, naar Klagen ikke gaar direkte ud paa, at det er vedkommende valgte Mand selv, som har bezaaet Bestikkelsen, og om end det skulde vise sig, at der var foregaaet Bestikkelser af Andre, saa burde det ikke udvøse nogen afgjørende Indflydelse paa Valget.“ Jeg mener nu ganske vist, at denne Escherings Opfattelse ikke er korrekt, den er efter min Mening skjæv, men jeg anfører den som et Vidnesbyrd om, hvorledes man i sin Tid selv lige over for saadanne Forhold, der vare ligesom ulovlige, stillede sig med Hensyn til Spørgsmaalet om Udsættelse af Valg. Og noget Egnende har senere vor høitærede Aldersformand udtalt i Sessjonen 1853, hvor han med Hensyn til Valget i Nyngby sagde: „Saaledes som Sagen stiller sig i dette Dieblik og med Hensyn til det Stemmetail, begge Kandidater have, saa vilde det være, som ogsaa Rigsdagsmanden for Frederiksberg (Hall) yttrede, saa vidt jeg husker, en Afgørelse fra, hvad vi i denne Sal vistnok med god Føie tidligere have iagttaget, dersom vi enten ville udsætte eller tilintetgjøre selve Valget.“ Det han dernæst igjen bemærkede noget Egnende som det, jeg før oplæste, siger han: „Jeg er paa ingen Maade enig med den valgte Kandidat i Meget og i Væsentligt; men jeg tvivler slet ikke paa, at hans Færd har været ligesaa honorabel, og at han er ligesaa fremmed for, hvad der mulig maatte være passeret derude af Misligheder som hans Modkandidat.“ Altsaa ogsaa der lægger han Hovedvægten paa, at, naar der ikke var bezaaet Noget fra den paagældende Kandidat selv, kunde selv saadanne aabenbare Ulovligheder som Bestikkelse ikke tillægges nogen Vægt. Jeg mener nu, at det er en noget stærk Tankegang, og at man i denne Henseende er gaaet noget for vidt, men jeg anfører det som et tydeligt Vidnesbyrd om, hvor vansker man var med at tilføje Udsættelser, og hvor langt man var fra at ville tilstaa en saadan paa en blot og bar Sigtelse som denne,